

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Alszik a babácska.

Amig alszik a babácska,
Harisnyát köt a mamácska.
Kinek köti? Senki másnak,
Szépen alvó babácskának.

Aludj, aludj, kis babácska,
Mindjárt kész a harisnyácska.
Addig te csak álmodozzál,
Angyalókkal játszadozzál!

A páva meg a varju.

Irta: BENEDEK ELEK.

Szárnyát a páva kiterjesztve
Magát nagy büszkén mutogatta.
Nézte a varju szemmeresztve
S magában mind ezt hajtogatta:
Kár, kár, de igaz,
E hetyke pimasz
Szébb, mint én vagyok,
Tolla hogy ragyog!

Nagy volt a varju irigysége,
De, hallj csudát! mindjárt lett vége,
Amint megszólalt büszke páva
Fülsértőn, rikoltva fennen.
— Most már magamat nem szégyeltem,
Károgott a varju, a páva,
Bár szép a tolla, de csuf a hangja
S így végre is alsóbb a rangja.

S elégedetten, csuf kárógással
Tovább repült a varju egy házzal.

Sugárka és Csöppike

(Két tündérgyerek története.)

— Elmeséli: Szondy György. —

II.

Gyik urfi szomorú halála.

Persze, jobban kellett volna vigyázni rájuk! Ember-gyerekek bizonyosan nem is kalandoztak volna úgy el a mamájuktól. De a tündérgyerekeket nem félti annyira az anyjuk: nem is kell féltenie. Bármerre járnak, ismerősök, jóbarátok köszöntik őket. Ha megéheznek, virágvendéglők terített asztalai hívogatnak itt is, ott is. Ki gondolhatott ilyen gyors indulásra?

A két kis tündér bizonyosan nem. Kora hajnalban harmatcsöpp-labdákka! játszottak a fű közt. Hullott a harmat Csöppike szeméből, csillogott-villogott, mint a drágakő, mikor Sugárka szétdobálta. Egyre mélyebben hatoltak az erdő sűrűjébe. Megrázták a fehér gyöngyvirág csöngettyűket, hintázták a hajlós komlóindákon s mikor elfáradtak, leültek pihenni egy eperlevél alá. Átölelték egymást és mosolyogva hallgatták az erdő susogását.

Akkor vetődött arra Gyik urfi.

— De szép vagy, Gyik urfi! — kiáltott Sugárka. — Hová ilyen díszben?

Kényesen állt meg előttük a gyikocska.

— Ugy-e szép a ruhám? Lakodalomba megyek, azért olyan szép!

Fényes, zöld páncélt viselt Gyik urfi, ibolyaszínű volt a mellénye, nyakravalója.

— Hol lesz a lakodalom, Gyikocska? — kérdezte Csöppike.

— Nem is messze, csak itt a szomszédban. A negyedik vakondtúrától balra, mindjárt a jázminbokor mellett egy lapulevél alatt. Az unokabátyám házasodik, én leszek az egyik vőfélye!

— Vigyél el minket is, Gyik urfi — esengett Csöppike.

— Szívesen, kincsem! Telepedjete csak a hátamra!

Felkapaszkodtak a tündérek, elindult nagy sebessel-lobbal Gyik urfi. Lehajló, zöld levelek simogatták a gyerekeket. Fehér virágok néztek utánuk vágycakozva. Vén fák lábainál bársonyos

mohapárna csalogatott pihenőre. De Gyik urfi csak futott tovább.

— Nem érünk rá, lakodalomba megyünk! Kerekre nyílt a tündérek szeme a bámulattól, mikor megérkeztek. Volt is mit nézniök! Akkora lapulevél lapult ott a jázminbokor árnyékában, mint egy lepedő. De nem ám tündérlapedő, hanem emberlepedő. Alatta pedig hej, de vidám társaság icánkolt-ficánkolt. Ott volt az egész környék gyik-társasága. Ki zöld, ki barna, ki kék öltözetben. A menyasszony tengerszínű uszályát, akarom mondani farkincáját két apró gyikfiu vitte. Fején a legfinomabb vizipók-selyemből készült fátyolt viselt. A távolabbi rokonok közül egy nagy, barna sikló-kigyó jelent meg. Ő volt a násznagy. Vigan ropták mindnyájan a csoszogó táncot. Husz feketekabátos, hosszubajszu hőscincér, husz ugrifüles kecskebéka, husz kövér tücsök huzta fujta a talp alá valóit.

Gyik urfi már messziről észrevették. Siettek elébe, üdvözölni.

— Nem egyedül jöttem! — szölt Gyik urfi, miután sorba csókolta a rokonságot. — Két kis vendéget is hoztam. Ez itt Csöppike, ez meg Sugárka. Május hercegnő gyermekei. Jól tettem-e, hogy elhoztam őket?

— Hát ez már micsoda kérdés? — neheztelt fehér főkötője alól az örömanya. — Persze, hogy jól tetted! Isten hozott lelkecskéim!

Paroláztak, csókolódtak a tündérek. Aztán észre sem vették, már ők is ott forogtak, csoszogtak a táncosok között. Huzta a banda, rikoltottak, sziszegtek a jókedvű gavallérok. Elhallgatott talán a harmadik vakondtúrásig is.

Egyszerre megszólalt a gyöngyvirág-csengő. Elhallgatott a zene.

— Tessék ebédhez besétálni! — kiáltott Gyik anyó.

Bementek mindnyájan a lapulevél alá. Itt álltak a hosszú asztalok, fehér jázminszirm-abrosszal letakarva. Illatos fenyőtű-nyársakon hozták a szakácsok a pompás ételeket: szitakötő bordát, légycombót, dongónyelvet, piritott szunyo

got egészben. Makkcsészé kelyhekben mézes harmatot.

— Tessék, tessék! No még egy falatot — kínálkozott Gyik anyó, Gyik apó.

Éttek-ittak, lakomáztak. Még a fülük is két-felé állott volna, ha lenne a gyikoknak füle.

— Tisztelt vendégsereg, hölgyek és urak! — szólott, azaz sziszegett a pecsenyénél a kigyó násznagy.

— Halljuk, halljuk! — sziszegett a vendégkoszoru.

— Csak röviden szoktam sziszegni, s-sss! Most is röviden fogok. Kiáltsuk, azaz hogy sziszegjük egy szívet, egy szájjal: éljen az új pár!

— Eljen, éljen, s-sss!

Ráhuza a banda, brummogtak a bőgős-békák, cincogtak a nagybajszu cincérek.

— Brum-burum! Brumm! — hallatszott hirtelen odakünnről.

Mi volt ez? Felugráltak a lakomázók, kikukkantottak a lapulevél alól. Hű, zuhogott odakünn a zápor! Most állt oda a követ Tavasz herceg elé, most ráncolta össze a homlokát őfensége. Nosza, lett nagy riadalom. Egész kis patakok zudultak le a lapulevél háztetőről. Befolyt a víz az asztalok alá, sáros lett a sok kackiás csizma, földetseprő farkinca-uszály. Bőgős-békák nagyot nyeltek mégegyszer a szunyog-pecsenyéből, aztán usgyé, bele a pocsolába. Ugy elusztak, azt sem mondták: befellegzett.

— Menjünk a belső termekbe! Tessék, tessék!

Egymás hegyén-hátán tolongtak az ázott vendégek Gyik apó földalatti odujába. Hej, hátha még ezt is előnti az áradás?

De nem öntötte el. Tovaszállt a barna viharfelhő, tovaszállt a Tavasz. Kánikula herceg aranynyilas tündérék szárogtatták már az ázott erdőt. A lakodalmások közül nem vette észre más, csak az árván maradt két kis tündér. Ők sem egyébről, csak a szokatlan nagy melegről. Elbágyadtak, lehanyatlott a fejük, lecsukódtak ragyogó kék szemekük.

— Elaludt a két kis tündér, szólt a jólelkű Gyik anyó. Fektesd le őket, fiam, a hálószobában!

— Bevitte Gyik urfi az alvó apróságokat a bársonyos mohaágyakba. A vendégek meg csak mulattak tovább. Most lett még csak igazán jókedvük, ebben a forró világban. Ilyenkor pezseg a gyikvér.

Csak akkor kezdtek oszladozni, amikor lefelé bukott a Nap az égen. Elbújt a nagy fák mögé, hosszú, hideg árnyékok terpeszkedtek el az erdőn. Árnyékba borult a lapulevél is. Eldőlt a hintó, elkocsizott a boldog ifjú pár. Bucsuzkodott Gyik urfi is. Költögette a tündéréket.

— Ébredjétek, gyerekek, megyünk haza!

Dörzsölték azok a szemüket csodálkozva.

— Hol vagyunk, Csöppike?

— Hogy jutunk haza, Sugárka!

— Ugy, ahogy jöttünk, — nevetett Gyik urfi. Haza viszlek én, ne féljétek.

Haza ám! Hol van azóta a haza!

Elindultak. Futott a gyikocská, amint csak birta a lába. Jó szerencse, hogy már mélyen a fák mögé bukott a nap. Kánikula herceg tündéréi visszazállingóztak a gazdájukhoz. Csak egy nehányan bóklásztak még fenn a magasban, a fák sudarain. Nem vették észre a tündéréket.

Baj nélkül értek el a kék selyem sátorokhoz. Jaj Istenem, üres itt minden! Hervadt levelek haldokoltak a haldokló pázsiton. Hová lett Tavasz őfensége, hová tűnt Május hercegnő?

— Elment a tavasz! — kiáltott Gyik urfi.

— Elment édesanyánk, mit tegyünk, gyikocskám? — sirdogált Csöppike. Hullt a harmat gyönyörű kék szeméből. Felüdültek egyszeribe a hervadó virágok. Illatozott körül a tisztaság.

Még az aranynyilas tündérek is észrevették.

— Mi dolog ez, honnan kerül most harmat?

Kerestek, kutattak. Meglátták Csöppikét és Sugárkát. Ugy ragyogott Sugárka feje az alkonyatban, mint egy Szentjánosbogár. Futottak a nyilasok Kánikula herceg elé.

— Két kis tavasz-gyerek maradt az erdőn. Harmatot sirnak, meleg fényvel fényeskednek. Mit tegyünk velük?

— Hej, szedte-vette hőhullám, el kell fogni őket! — kiabált Kánikula herceg.

Vége is lett volna a két pöftön tündérnek tüstént, ha az aranynyilasok elindulnak. De nem indulhattak, mert túl a fákon lepihent a nap. Szürke fátylakkal új tündérhad indult az erdőre. Utánuk mindjárt mások bársonykék terítőikkel, csillaglángokkal. Az aranynyilasok pihenhetek holnap reggelig. Mást gondolt Kánikula herceg.

— Megfoglak én benneteket mégis, — dörmögte magában. Sugott-bugott az éjszaka-tündérékkel.

— Meglesz, kegyelmes herceg, — bókkoltak azok.

Csöppike, Sugárka meg bezzeg csak sirtak.

— Meghalunk, gyikocskám!

Könnybe lábbadt Gyik urfi szeme. Ej no, baj biz ez, nagy baj! Mi lesz ezzel a két kis ártatlannal?

— Jertek hozzám lakni! — hívta őket szeretettel. Széltől is óvlat, tejjel-mézzel tartalak, jövő tavasszal anyátoknak visszaadlak.

— Nem lehet, gyikocskám. Elmegyünk mi anyánk után. Ha belehalunk is, megkeressük.

— Messze van az, sohasem éritek utól.

— Mégis, mégis megpróbáljuk. Isten veled, jó Gyik urfi. Ha elveszünk, adj hirt rólunk esztendőre, mivé lettünk.

— Már azt nem hagyhatom, hogy egyedül bolyongjatok, — szólt Gyik urfi szemét törülgetve. — Egy életem, egy halálom, üljétek fel a hátamra, veletek megyek én is.

Alkonyodott, szürke fátylakkal libegtek a fák közt az alkonyat tündérei. Csodálkozott a gyikocská: hogy nem fázik. Akkor vette észre, hogy Sugárka melegíti. Ugy világlott, melegített, mint egy pici, parányi nap.

Egyre mélyebb lett az erdő. Sötétebb az

alkony fátyla. Már a bársony takarókat vonogatták fel az égen. Vitték az éjtündérek a fényesre surolt csillagokat. Őten is cipelték a Hold nagy réztányérját.

Zugtak, surrogtak az erdő titkos árnyai a menekülők körül. Kik voltak, mik voltak? Szarvasbogár talán, vagy borszárnyas denevér, lámpászemű bagoly? Nem tudták, nem láthatták. Csak félték, remégték szegénykék.

Kiérték a patak mellé. Barnafejű nádas susogott a parton. Csillogott a holdfény a csobogó habok hálán.

— Pihenjünk meg, tündérekém, nagyon el fáradtam! — szólt ekkor Gyik urfi. Bár ne szólt volna.

Leugrott a hátáról Csöppike, leugrott Sugárka. Egyszerre megdermedt a hideg éjszakában a gyikocskák. Nem volt ki melegítse. Szaladt volna Sugárka segítségül, de akkor már rávetette magát Gyik urfira valami szörnyű fenevad. Hegyes orru, éles fogu, hosszú farkincájú... Talán egér? Nem biz' a, cickány. Egy harapással kettéharapta a gyikocskák nyakát. Véres lett a szép zöld páncél, vérben ázott az ibolyaszínű nyakraaló. Volt, nincs szegény Gyik urfi.

— No, most már nem menekülhettek! — cincogott a cickány. — Holnap majd elfognak az aranynyilasok.

Éjszaka tündérek küldték a cickányt, Kánikula herceg parancsára.

Futott, menekült a két kis árva. Siratták szegény gyikocskát.

Bukdácsoltak fagyökérben, fűszálakon. Azt sem nézték, hová, merre futnak.

Egy dombocskák tövén leroskadt a kislány.

— Jaj, Sugárkám, én nem bírom tovább.

— Én sem, Csöppikém!

— Ha meghalok is, itt maradok!

— Itt maradunk, itt aluszunk, holnap majd tovább vándorolunk.

Lefeküdtek, összeölelkeztek, sirdogáltak soká. Lassanként elcsendesedtek. Álomba sirdogálta magát a két kis árva. Csillogott, villogott a fű közt Sugárka fejcskéje, mint egy földreszállt csillag. Mosoly játszott az ajkaikon, bizonyosan hazavitte őket az álomtündér. Bizonyosan anyjukat csókolták; pedig hej, szegény Május hercegnek hetedhét országon is túl, zokog utánuk hiába, mindhiába...

(Folytatása következik.)

A vadgalamb-színű bársony.

— Irta: GYALLAY DOMOKOS. —

Kálnoky István uram, a Miklósvár-széki székelyek főhadnagya s mind öreg, mind ifju Rákóczi György fejedelemnek hasznos, hű embere, életének végpontjához közeledett. Végrendeletét is megtette már.

„... Jó fiamnak, Sámuelnek hagyom fekvő birtokaimat a székely törvények rendje szerint; lakóhelyéül rendelem miklósvári új házamat minden megillető készületeivel. Szerelmes, jó hitvestársam, Bély Anna asszony öröklő készpénzemet. Kívánom, hogy halálom után is a maga ura maradjon és a szép summából kedvére költhessen, szíve szerint alamizsnálhassék. Az ő lakóhelyéül rendelem ezen köröspataki házamat, ahol életünknek boldog és boldogtalan napjait egyező szívvel elföltöttük...“

Ugy történt, ahogy az öreg István ur akarta. A végtisztesség megtétele után az ifju Kálnoky Sámuel családjával Miklósvárra szállott, a nagyasszony pedig Köröspatakon az ősi hajlék lakója maradt. Ott a maga régi tűzhelye körül fogadta szép, uri rokonságának tisztességtevő seregeit.

Nagy híre terjedt ennek a háznak csakhamar egész Háromszéken. Anna asszony ura életében is örömet tett jót a szegényekkel, mostan pedig a maga gazdája lévén, még bővebb kézzel alamizsnálkodott. A sok koldus, kéregető, kárvalított ember egymásnak adta ajtaja kilincsét.

Sámuel, nem nézte szívesen e bőkezűséget.

— Édes anyámasszony mérték fölött való dolgot mivel... Álnok, csaló a nagy része a kegyelmed szegényeinek.

— Isten visszatéríti, fiam, biz én örömet adakozom, — válaszolt az özvegy.

A pénz tehát folyton fogyott a nagy erszényből. Messziről jött, újabb meg újabb hadak hordták szét a nagyszony arany, ezüst marháit, mint egymás hirasán induló szorgalmas hangyasereg a mézeskenyeret.

— Legalább köntöst csináltasson, édes anyámasszony, maholnap kopottabb lesz a szegényeinél, — intette újból a fia.

Ezt a tanácsot a nagyszony is megszivelte. Nagyon megavultak a köntösei, István ur ha élne, bizonyosan megróná ezt az uri tekintély ellen való öltözködést.

Elhatározta, hogy bemegy Brassó városába s szerez ott magának egy pár öltözetre való kelmét. Éppen akkortájt hallotta is valakitől, hogy egy Lukács nevű görög kereskedő telepedett meg Brassóban, annál igen szép bársonyokat és tafotákat lehet vásárolni.

Magához vette a nagy erszényt (még mindig szépen volt benne) s beszekerezett Brassóba.

Miután az apróságokat megvásárolta, a görög kalmárhoz sietett. Lukács előszedte az uri öltözethez való portékát. Kicsiny bolt volt, de sok szép színes kelme benne. A nagyszony leginkább egy vadgalambszinű, különös virágokkal ékesített bársonyhoz volt kedve. Lukács nagyon ajánlgatta a vég bársonyt, ritkaságnak mondotta szövését, díszeit. Végül ugyancsak jó áron kötötte rá a nagyszonyra.

Hát ez is megvolt s Kálnoky Istvánné immár szekérre ült s hazaindult Kőröspatakra.

A város végén rettenetes fölfedezésre eszméit. Pénzes erszényét sehol sem találta. Nosza, lelkét vesztve megfordította a szekeret s elindult vissza az utcákon, amelyeken idáig jött. Utat, árkot jól megvizsgálta, el egészen a Lukács boltjáig. Roskadozó lábbal nyitott be a boltba.

— A pénzes erszényemet itt kellett hagynom, nem látta e, kalmár uram?

— Itt ugyan nem hagyta, nagyszonyom. Magam alkudtam kegyelmeddel, az erszényt bizonyosan elvitte innét, — erősítette a boltos.

Kálnoky Istvánné elhomályosuló szemmel botorkált ki a boltból. Újból bejárta az utcákat, a járóelőket is megkérdezte . . . a tanácsházon is megnézte, hogy nem vitte-e oda a megtaláló. Mindhiába, a pénzes erszényről senki sem tudott.

Nagy keserűséggel tért meg otthonába. Még utközben elhatározta, hogy senkinek sem szól rettenetes kárvallásáról. Fiának éppen nem szól, mert az bizonyosan gunyos szavakkal illetné.

— No, édesanyám, kegyelmednek ugyan visszatérítette az Isten . . .

Hanem ezek után ugyancsak megváltozott a világ a kőröspataki kuriában. A koldusok, kéregetők haragosan hánytorgatták maguk között, hogy mostanság milyen szükös alamizsnával fizeti ki őket a nagyszony. Egy sarkolat kenyérrrel, egy pár almával, olcsó rézgarasokkal.

— Nekem is szükön van! — mentette magát az özvegy a csekélység felől.

Szükön van? Hitte is azt valaki!

A nagyszony a vadgalambszinű bársonyt, amit a Lukács boltjában vett, betette a láda fenekére. Köntöst csináltatni akkora kárvallás után? Az alkalmat is kedvezőlennek tartotta, a költséget is sokalta.

A fiának ez az életmód sem tetszett.

— Ej, ej, édesanyám, hát ez megint mi csoda mértékfölötti dolog? Minek ez a rettenetes fősvénység?

Hát nem is maradt ez így örökké. A nagyszony megint változtatott az életmódján. Hanem ennek nagy sora van, messzibbre csendülő története. Változtatott akkor nemcsak Kálnoky Istvánné, hanem egész Erdélyország.

Történt ugyanis ez időben, egymint 1657-ben, hogy ifju Rákóczi György, szüknek találván Erdély fejedelmi székét, fényes hadával el-kiszállott Lengyelországra királyságot keresni. A hadak között ott volt a nagyszony fia, Kálnoky Sámuel is. Atyja örökében főhadnagya a Miklósvárszéki székely vitézeknek.

A sereg elvonulása óta a nagyszony megint bőkézzel kezdett alamizsnálkodni. Pénze nem volt, tehát egyéb fölkelhetőjéhez folyamodott. Ékszereit, fölös számú háziszerszámain, drága edényeit hol nyíltan, hol titokban eladogatta s a pénzzel a szegénységet istápolta.

— Mikor legyen az ember könyörülő szivü, ha nem háboru idején? — mondogatta.

— Isten fizesse meg nagyszonyomnak, imádkozni fogok a boldogságáért, — mondott köszönetet egy-egy megvigasztalt lélek.

— Ne értem imádkozzál, keresztvén atyám-fia, hanem az én jó fiamért, Kálnoky Sámuelért, akinek háboru kockáján forog az élete.

Egy napon egy koldusasszony köszöntött be Kálnoky Istvánnéhoz. Nagyon szakadozott, szinte emberi tisztesség ellen való ruha volt szegényen, megesett a szive rajta a nagyszonynak.

— Maradj itt egy napra, szegény asszony, megfoltozom a ruhádat, — mondotta neki.

Dejszen, megörült ennek a koldusasszony. Kálnoky Istvánné foltnak valót keresett. Hogyan? Itt sem talált, meg amott sem talált . . . Teljességgel kifogyott a foltnak valóból. Ócska ruháit meg kendőit régen elajándékozta. Miből kötözze be a szegény asszony ruhájának nagy sebeit?

Ekkor eszébe jutott a vadgalambszinű végbársony, amit a rettenetes kárvalláskor vásárolt volt. Az még érintetlenül hevert a láda fenekén, mint elátkozott kincs a romok alatt. Nem sokat tévovázott, hanem egy darabot levágott a bársonyból, foltokra vagdalta s szépen rendbehozta vele a koldusasszony öltözetét.

Bizony, furcsán festettek a bársonyfoltok a koldusasszony avatag ruháján, maga a nagyszony is mosolygott a feltűnő tarkaságon. Mintha fényes galambtollat dugtak volna a varju szár-

nyába. De bizonyos, hogy erőt és szilárdságot adtak a rongyoknak. A koldusasszony boldog volt vele és hálásan köszöngette.

— Isten térítse vissza nagyasszonyomnak százszorosan, ezerszeresen.

— A fiamra kívánj áldást, szegény asszony, a katona fiamra! . . .

Inamár örökké a fiára gondolt a nagyasszony. Mikor tér meg Lengyelország földéről, gyilkos hadakozások forgatagából?

Annyi kedvetlen hír keringett Erdélyben a hadak állapotáról! Néha összegyülekeztek a nagyasszonynál a környékbeli vitézek hozzátartozói és elbuslakodtak a szomorú mende-mondákon.

— Bizonytalan hírek ezek, el nem hiszem, amíg a fiam nem írja. Kigyelmetek is a fiamtól várjanak, — vigasztalta népét a nagyasszony.

Egyszer aztán bizonyos posta jött Lengyelországból, A valóság, amiről hírt hozott, keservebb volt a leggonoszabb mendemondáknál.

Rákóczi György fényes hadait, kincses tábori szekereit zsákmányul ejtették a krimiai táborok. A vitézek sok ezreit vezéreikkel együtt rabszjira fűzték s Krimiába hajtották a pogányok; a fejedelem alig néhányad magával menekült meg a fogság gyalázatától.

Kálnoky Sámuel anyjának írta meg szomorú hirodó levelét.

„Édes anyámasszony, kegyelmeddel közlöm gyászos inségemet, kegyelmed adja hirül gyöngeszívű, szegény feleségemnek. Vigasztalást is főként kegyelmedtől remélek, a kegyelmed aranyaitól, ezüstjeitől, boldogult apámról maradt nagy summa pénzétől. Ezer tallér sarcot követel rabtartó gazdám és fenekedik igen nagyon, hogyha sie' ve meg nem váltakozom, naponként növelni fogja kinjaimat . . .”

Kálnoky Istvánné nagy fennszóval zokogott föl a levél elolvasása után. — Hol van az én pénzem, hol vannak az én aranyaim, ezüstjeim? . . .

Nem volt ereje, hogy a menyével közölje a gyászos hírt. Hiszen vigasztalást . . . éppen azt nem tudott egyszersmind mondani.

A következő napokon még növekedett búja, gondja. A környékről seregestől jöttek hozzája a keseredett szívű emberek s pénzt kértek kölcsön rabságba esett szeretteik váltságdíjára.

— Mit kívántok? Hiszen anyyim sincsen, hogy a magam szerelmes magzatán segítsek, — tördelte kezét a nagyasszony.

Milyen fájdalmas csalódással fogadták a hírt az emberek. A nagyasszony nem tud segíteni. Nem tud vagy nem akar? Az emberek szemében ott volt a hitetlenség . . .

Hát a menyé hogyan fogja elhinni a valót? Gonosz fősvénységre fogja magyarázni . . . De már nem lehet tovább titkolni a fiatal asszony előtt ura keserves sorsát. A nagyasszony elhatározta, hogy fölkeresi menyét és megmutatja a Krimiából jött levelet. Annak a napnak reggelén, amelyen a menyéhez akart menni, egy szekér gördült be a nagyasszony udvarára. Jobb kéregető?

Jobban megtekintette . . . hát az a koldusasszony ül a szekéren, akinek a ruháját a vadgalambszinü bársonnyal megfoltozta volt. Mellette ült egy ismeretlen ember . . . városi forma.

A jövevények leszállottak a szekérről és beköszöntöttek a nagyasszonyhoz.

— Megkövetem, — szölt a koldusasszony — ennek az urnak az volt a kívánsága, hogy vezessem oda, ahol a ruhámat ezzel a bársonnyal megfoltozták. Hát itt vagyunk: a nagyasszony kegyességének köszönhetem . . .

— Igazat mond ez a néni? — kérdezte a férfi a nagyasszonytól.

— Igazat. Én tettem ruhájára ezeket a foltokat.

— Meg tudná ezt közelebből is bizonyítani?

— Ó, nagyon könnyen. A végbársony, amiből a foltokat kivágtam, most is megvan a ládában. Elémutathatom.

A bársonyt kivette a ládából s a jövevény elé tette.

Ennek elfehéredett az arca. Reszkető ujjakkal simított végig a bársonyon.

— Hol vásárolta ezt, nagyasszonyom?

— Brassóban vettem néhány évvel ezelőtt egy görög kereskedőtől . . .

A férfi a koldusasszonyhoz fordult.

— Igazad volt, jó asszony, ime megadom az ígért jutalmat, — szölt és néhány tallért csusztatott a koldusasszony markába. — Most aztán távozzál, négy szemközti akarok a nagyasszonnyal beszélni.

Amint a koldusasszony kifordult a szobából, a jövevény alázatos hangon fordult Kálnoky Istvánnéhoz.

— Nagyasszonyom, tekintsen rám! Lukács vagyok, a brassói görög kalmár . . .

— Kigyelmed? — riadt föl a nagyasszony. — Elég gyászos emlék fűz kigyelmedhez. Akkor vesztettem el a pénzemet.

— Hát éppen erről a pénzről akarok beszélni. Megvallom bűnömöt: a pénz ott maradt volt asztalomon s én eldugtam nagyasszonyom elől.

— Áldott Isten! — csapta össze kezét a nagyasszony. — Talán bizony vissza akarja adni, Lukács uram?

— Nemcsak azt akarom, nagyasszonyom. Csodálatos pénz volt az, különös varázserő lakozott benne: akármibe fogtam vele, özönévet ontott a nyereséget. De hát mi örömem volt benne? Örökké azon remegtem, riadoztam, hogy amilyen csodálatosan fölemelt az a varázserejű pénz, éppen olyan gonosz hirtelenséggel a porba fog sujtani . . . Mióta keresem, kutatom ezt a vadgalambszinü bársonyt, hány falut, hány várost, hány sokadalmat bejártam, hogy a bársonyról rája akadjak a pénz tulajdonosára s jóvá tegyem bűnömöt . . . Végre itt a megváltás: a koldusasszony ruhájának foltjai nyomra vezettek . . .

— Hát mégis vissza akarja fizetni . . .

— Visszatézni? — kiáltott fel a kalmár nagy indulattal. — Megosztozunk vagyonomon, félerészt kap nagyasszonyom, csak úgy birhatom nyugodt lélekkel a másik felét. Ime, előlegül ez az erszény . . .

Kálnoky Istvánné elfogadta a görög ajánlatát. Kiváltotta fiát a tatár fogságból s másoknak is juttatott, akik hozzá folyamodtak segí-

ségért. Mennyi könnyet letörölt, mennyi gyászt fordított vigasztásra! . . . Telt a rengeteg pénzből, amit a görög kalmár adott lelke váltságában.

— Isten a jóért megfizet százszorosan, ezerszeresen! . . .

Kolozsvár.

Fényképfelvételek a szatmári szép napokról.

Elek nagyapó szatmári ünnepléséről a Cimbora egyik számában részletesen beszámoltunk. Az ünnepségek alkalmából Szécsen fotografus bácsi fényképeket készített, hogy a szép napokat még emlékezetesebbé, még maradandóbbá tegye.

A fényképekről a Cimbora kiadóhivatala kliséket készíttetett, hogy Nektek is bemutathassa a szatmári ünnepségek léles szereplőit.

Az első kép az irodalmi est szereplőit mutatja be.

Az irodalmi esten a következők vettek részt: Balról jobbra a földön ülnek: Wertheimer Jenő, a Hoffmann-kvartet tagja, Lengyel István hirlapíró, Antal Dániel, aki Dénes Sándor egyfelvonásos tréfájában szerepelt. A középső sorban ülnek, balról jobbra: Dénes Sándor, a „Szamos” és a „Cimbora” felelős szerkesztője, aki az irodalmi esten felolvasott; Halász Sándorné; ifj. Lányi Ernőné Er-

délyi Magda, aki férjének saját szerzeményű dalait énekelte; Elek nagyapó; G. Halász Bözsi, a Hoffmann-kvartet tagja; Bendiner Nándor zongoraművész, a városi zeneiskola igazgatója, aki az irodalmi esten saját szerzeményeit adta elő; Halász Sándor, a Cimbora kiadóhivatalának vezetője. A felső sorban balról jobbra a következők állnak: dr. Fischer Miklós, a Hoffmann-kvartet tagja; ifj. Lá-

nyi Ernő, zeneszerző; Gyulai Elek, zongoraművész; Hoffmann Ferenc karmester, a szatmári szimfonikus zenekar vezetője; dr. Havas Miklós, aki a Többsincs királyfi dalait megzenésítette; Sárközy Lajos ref. lelkész, aki az előadáson ünnepi beszédet tartott; Szabadkay József, volt szinigazgató, a Többsincs királyfi rendezője; dr. Gara Ernő ujságíró, aki az előadáson megnyitó beszédet mondott.

A Többsincs királyfi előadásáról is készítettünk felvételt. Ez már nehezebb munka volt, de mégis csak sikerült. Képzéjétek csak, az előadásnak este hét órakor lett vége, sötét volt már, fényképezni nem lehetett. Azt mondja a fotográfus bácsi, sebaj, segítünk rajta, magné-

zium port égetünk majd. A magnézium, ha ég, olyan fényességet áraszt, mint a nap. Jó lesz a kép.

Igy is történt. A fényképező masinát felállították és felállottak a szereplők is. A színpad közepére állítottuk a vilázzengő fáját és alá ült Elek nagyapó. Balra tőle Havas Miklós bácsi, aki a Többsincs királyfi verseire zenét komponált, jobbra tőle Szabadkay József bácsi, aki a szereplőket betanította, az előadást rendezte. Persze, ti azt is szeretnétek tudni, hogy az a sok szereplő a képen mit játszott, melyik szerepben jeleskedett. Nos hát megpróbáljuk bemutatni a szereplők java-részét, de aztán kövessétek a képen pontosan, nyomról-nyomra.

Elek Nagyapó feje fölött «A világ zengőfája» alatt Ráki áll, a székely menyecske, mellette Bakarasznyi. — Szabadkay bácsi feje fölött a népvész, aztán jobbra a szakállas Mirkó király, tovább jobbra Gyöngyvirág és tovább Többsincs királyfi. — Elek nagyapó lábánál ott fekszik Drumó, az ördög és az ör, akinek szerepét Dsida Jenő, a Ti kedvelt versírólok

játszotta. Havas bácsi fejénél nagy fehér galléros ruhájában ott áll Hájháj, az ördögök királya, mellette balra Szélike és tovább balra Vilázzengő Miklós, a juhászlegény. És akin a legtöbbet kacagtatok, a prüsszentős hoppmester baloldalt itt áll a kép elején, fehér harisnyában.

Igy volt! Szép volt!

Beszámoló a nyári vakációról.

— Hatodik közlemény. —

Drága Nagypó!

Miután rég nem írtam, elhatároztam, hogy a nyári vakációról fogok írni, amivel, gondolom, nem leszek terhére nagyapónak, annál is inkább, mivel rövidebben mondom el a mondanivalómat és főleg a kirándulásról beszélek. Ime hát:

A vizsga után egy pár nappal elutaztunk Irén hugommal Marosvásárhelyre. Marosvásárhelyt nagyon jól telt. Sokat jártam a strandra és megnéztem a szentgyörgytéri szobrot, mely egy román katonát ábrázol. Jártam a moziba is és megismerkedtem Révész Lászlóval aki szintén a Cimborá olv sója. Öt hétre rá haza jöttünk és itthon is nagyon jól telt. Nemsokára egy autó indult a Gyilkostó felé társasággal, mely társaságba mi is ott voltunk. Gyergyó-Szárhegyen és Szentmiklóst elhaladva, az ut nagyon gyönyörűvé vált. Szép hegyek, sziklák, és barlangok tűntek a néző szemé elé. Nemsokára egy hegdet megkerülve, elértük a kékes vizű Gyilkostót, szép erdők, hegyek és vöröses sziklával körülvéve. Nem messze tőle zugott a Békéspatak, két nagy vörös szikla közé szorítva. Ujabbán épült egy alagút, amelybe a társaság bement. A társaság egyik tagja puszkával löft s a durranást az alagút falai nagyon szépen visszaverték. Azután fölmentünk egy magas sziklára, ahonnan az elragadó Szentmiklós tárult szemünk elé. Este 7 órakor onnan elindultunk és 9 órakor haza érkeztünk.

(Ditró.)

Horváth László.

Kedves Elek nagypó!

Az iskola évem nagyon jól záródott, tiszta kitűnő bizonyítványt kaptam, amiért szüleim meg is jutalmaztak. Azon kívül, amivel még nagyobb örömem volt, kivittek egy párszor Idecs fürdőre is, ahol alkalmam volt sok sóvirágot szedni. Szépen összekötöttem és eltettem. Ha Elek nagypó erre jönne, egy bokréta adnék belőle, mert az télen is szép. Azután elmentem Batosnyára, ahol nagyszüleim laknak, ott töltöttem aztán az egész nyári időmet. Sajnos, ottan nem nagy örömem volt. Szegény nagypán már elmúlt egy éve fekszik. Sokszor sírtam mellette és kértem a jó Istent, adja vissza egészségét. Én gyakran ápoltam drága jó nagyapámat, ültem az ágya mellett és olvastam neki a Cimborát, szóról-szóra, egy betűt sem hagytam ki belőle. Ilyenkor nagypám magához huzott és megsimogatott, s figyelmeztetett, hogy legyek jó és szorgalmas, mert akkor mindenki szeretni fog. Nagyanymnak is mindig segitettem. Ahogy láttam, hogy szükséges, összemostam naponta többször a poharakat, kispertem az üzletet és az ebédlőt.

Sőt a konyhán is segitettem gyakran, amit tudtam. Néha téstát is gyurtam, mert anyuka megtanított idehaza. Amikor apuka elutazik, mindig én csinálom utra poronyó pogácsát. Még a kertben is voltam, Vikivel. a kicsi cseléddel, babot meg uborkát szedni, de meg is pucoltam, hogy csak meg kellett főzni. Amikor hazajöttem, kaptam 200 leut, amit örömmel adtam anyukának, hiszen én ezért dolgoztam. Kedves nagypó, az én anyukám azt mondta, muszáj dolgozni, a munka nemesít.

(Szászrégen.)

Weisz Lenke.

Őszes esti uton.

— Irta: VERNES GYULA. —

Ugy fáj idekint: csupa őszi virág,
S olyan őszes az este, fázik a szív.
Csunya ölmos ködbe vész a világ,
ugy jajgat a szél, — a jó szoba hív.
Csak menni az őszben, — bús ez az ut
és léptem alatt úgy cuppog a sár.
Ó, érjem már el a régi falut,
a jó szoba hív, a jó szoba vár.

Sok-sok kikirics, vánnyadt levelek,
tavaszos, fiatal csoda-álmok:
hadd könnyezem én is most véletek,
hogy az ősz, hogy az ősz olyan álnok...
Hadd könnyezzem én is: oly szomorú,
bekopogtat az ősz és itthagya a nyár...
Mellémre feküdt ez az őszi boru,
jobb hazamenni, — a jó szoba vár.

S most, hogy az ősz támadja szívem,
vagy ha a tél takarót tereget,
a jó szoba itt van, mindig izen,
vár rám benne a szent szeretet.
Itt várnak mindig, a régi tanyán,
bár elcsal a vig tavasz meg a nyár.
... Ó, szép kicsi hugom, édes anyám...
... Oly jó hazamenni, a jó szoba vár...

(Barót, 1924.)

GYERMEKEK!

Vágjátok le leveleitekről (akármilyen) a bélyeget és küldjétek el nekem. Szép könyveket küldök értük, vagy ritka külföldi bélyegeket.

FEJÉR JÓZSEF ZĂLAU, Serviciul de poduri și șos.le. ☸

Egetvivó György diák.

Regény a tizenhetedik századból.

— Irta: LIGETI ERNŐ. —

15.

Lécfalvi Elek portája a hétvíz között feküdt el és este hat óra tájban még sütött a nap, mert délután kellett megtartani az előadást, nem lett pénz az esti világitásra. Az ottan elvéve sétáló polgárnak érdekes látványban lehetett része. Egyszerű, ködmönös emberek állottak az uton, fejkendő asszonyok kézen fogva kis gyermekeiket. Itt-ott feltűnt néhány csillogó szemű diák is s tán még egyik sudár ifjuban a kolegium egyik tanárát is felismernék. A polgárokat, akik üzleteik belakolása után sétálgattak itt, megállította a kíváncsiság, mert a polgári öntudatot látták veszélyeztetve: hátha itt valami olyan cselekedet készül, mely a nemes város belső békéjét esetlegesen felforgatja? Egy céhbéli szűcs megsuhintotta fenyegetőleg botját egyik legény felé:

— Mi ez, népgyűlés? Mit forgattok koponyátokban?

— Nem tudom instálom alásan, bennünket idecsődítettek. Itt ma délután teátrum készül,

— Micsoda? Teátrum? De ezt már mi is meghallgatjuk Haller uram.

Egyik diák kíváncsian kandikált ki a szénapadlásról. Felkiáltott a módos polgár:

— Kezdjétek már, ne várakoztassatok bennünket, mert mindjárt közétek cserdíték.

Valaki két tepsit összeültött. Erre azután csend támadt a sokadalomban.

Kisvártatva megjelent szénától összeborzoltan Farnos György.

— Igen tisztelt publikum! Lipót császár kegyessége folytán csekély személyem licenciat kapott, hogy országszerte teátrumbeli előadásokat tarthassak. A magas város, bár respektálta a császári rendeletet, helyiséget nem adván, így kényszerültünk előadásainkat e szénapadlásnak nevezett alkotmányban megtartani. A darabot, amelynek ugyancsak szerény személyem az auktorja, én mordális tragikomédiának nevezem el és magyarul játszuk, hogy mindenki megérthesse. A darab elvéve mulatságos, bár helyenként szomorú. Okulást és jó mulatást kívánunk.

— Na, eddig elég unalmas, — türelmetlenkedett a polgár és a nap állását nézte, hogy el ne késsen a vacsoráról.

Megkezdődött a darab. A szénapadláson megjelent a paraszt. A másik oldalon ostorával cserdített a földesur. A közönség érdeklődése nőttön nőtt. A parasztok először nem tudták mire vélni az egészet, de amikor a szénapadláson megindult a disputa, maguk is pártját fogták a parasztnak.

A polgárok ellenben ráncolták homlokukat.

— Ne, te, ne. Ez a paraszt lázong. Még nem lesz jó vége ennek.

A diák jól játszott. Beszédével mind inkább sarokba szorítja a földesurat.

Egyik paraszt fölkiáltott:

— Na, most mindjárt levetik egymást a szénapadlásról!

Ekkor belépett egy lánynak öltözött diák és vékony cérna hangon kezdte mondani:

— Ne busulj, Márton bácsi, kibékítelek én téged az apámmal.

Márton bácsi fölpillantott a kőről és szomorú arccal kérdezte: — Hogy békíteniél ki engem, kisasszonyka, csókolom az aranyos kis kezedet.

— Bizd csak reám, Márton bácsi. Én szeretem a te fiadat, Pistát és hozzámegek feleségül.

A közönség el volt ragadtatva a scénától. Különösen ujjongott, tapsolt, lármázott, amikor a daliás Pista is megjelent a színen és összecsókolta Mariskát.

— Nagy baj lesz ebből, gyerekek, a földesur sohasem fogja megengedni, hogy egy szegény zsellér fiu egy ilyen gazdag leányra vesse a szemét.

— Bizd csak rám, apám, — kacintott Pista, azaz Farnos György. — Mi már magunk között kimondottuk a holtodiglant, holtomiglant.

A közönség mintha tükön ült, illetőleg állt volna. Egyszerre csak kiment az egész társaság a színpadról és ismét átföltözve megjelent Farnos György.

— A komédia menetében egy kevés szünet lesz, hogy ti elmélkedhessetek. Tepsziütéskor megkezdődik a második rész.

A közönség véleménye megoszlott. Pro és kontra foglaltak állást és mindenféle megjegyzések röpködtek a levegőben.

— Elvesztette a szép esztét, hogy ki mer kezdeni a földesurral.

— Bizd csak rá, oly nyalka legény, hogy el tud bánni tíz emberrel is.

— Te, az nem is zsellér. Az a diákképi nem más, mint aki az imént prédikált itt előttünk.

— Furcsa darabokat játszanak, mostanság — jegyzé meg az egyik polgár. Sem misztérium, sem semmi. Én már láttam darabokat a kolegiumi előadáson, de azokban volt latin diskurzus, morális tanítás. Ezt én nem tudom megérteni.

De értették a parasztok és föl-föl kiáltottak:

— Gyerünk már a tepsivel.

A színen rá volt írva egy nagy táblára: A szín a bréffüi rétet ábrázolja. Egy másik táblára, amely a szénapadlás állásfája volt: fűzfa. A fűzfa alatt csókolódzott Pista Mariskával.

— Tyűh, a rézangyalát, — ordított felegy fiatal legény, ebből baj lesz. Nem látja kied, hogy hátul jön a főszolgabíró nagyságos ur?!

Óriási izgatottság. E közben váratlan esemény történt. Az udvaron azaz néző téren behajtották a teheneket a házba. De a tehenek nem tudtak beljebb jutni, mert a nézők elállták a nagy kaput is.

— Hé, vissza a teheneket! — Nem látja, hogy itt mi készül? ordította az egyik a közönségből.

De a tehenek már nem akartak vissza csilingelni az utra.

Pista abba hagyta a szerelmeskedést. Eljött a széna padlásra és ordított.

— Vigyétek el a teheneket, mert itt teátrum van!

— Nem hajtjuk már vissza, mert a tehenek megfejesének most az ideje. Nem hagyhatjuk éccakára.

— Pista lejött a szénapadlásról és hosszú kapacitálásra a teheneket visszahajtották.

De az egységes hangulat felbomlott. A közönséget alig lehetett visszazárlingóztatni. Nagy nehezen tudták a darabot ismét lendületbe hozni.

Bejött a földesur. — Hát ti mit csináltok itt? Na, majd deresre huzatlak, te gazember.

Te pedig — s itt megmarkolta a leányt — lódulj haza, pusztulj a szemem elől!

Pislának a szeme majd kiugrott a fejéből.

— E leányt én szeretem és az enyém lesz. Téged pedig azért nem ütlek vissza, mert apja vagy a lánynak.

— De így, de úgy, lármázott a földesur. Egyszerre csak eltűnt a leány s a belső udvarról felkiáltott a padlásra egy diákhang.

— Segítség! Mariska a Szamosba ugrott. Most huzzák ki szegényt.

De erre ismét és végleg felbomlott az előadás.

— Azt már nem engedjük, meg kell menteni a leányt és tömegesen szaladtak be az udvarra.

Farnos kétségbeesetten ugrott le megint a szénapadlásról, a kezével tartva vissza őket.

— Hé, álljatok meg! Ez az egész csak komédia volt. Mariskának semmi baja.

Azonban már nem lehetett senkit sem visszazavinni a helyére. Hiába jelent meg Mariska is, levetvén a ruhát, hogy ő diák és tógája van a szoknya alatt.

Ilyen körülmények között Farnos György nem tudta elmondani diákjaival, ami még a szívéen feküdt.

Igy zajlott le az első magyar színházi előadás a XVII. század végén, ha nem tévedek, az 1697-ik esztendőben. Folytatás és vége következik.

Prücsök utánozza Öcsikét.

Prücsök Jancsi nem fér a bőrében, mindenáron utánozni akarja Öcsikét, sőt többet akar ennél: külömb dolgokat akar művelni, mint Öcsike. Hiszen szent igaz, hogy Prücsök Jancsi ezuttal külömb dolgot művel, mert Öcsike pajkosnak pajkos, de bizony nem vetemednék olyasmire, amilyenre Prücsök Jancsi vetemedik. Mert szomorodott szívvvel kell leírnom, hogy Prücsök Jancsi — lopni akart.

Ej, ej Jancsi, mit gondoltál, mikor hazulról elindultál? Ami igaz: igaz, ami nem igaz: hazugság. Jancsi ezuttal nem gondolt egyebet: Egy hete

már, hogy szakad az eső, térdig ér a sár, mire jó a faláb? Arra való, hogy felkötöm a lábomra, úgy megyek sétálni az utcára.

Ez volt Jancsi első gondolata s ezt mindjárt végre is hajtotta. Felült a lovára, akarom mondani a falábára s úgy ment ki nagy hetykén az utcára. Amint ment, mendegélt, egyszerre csak mit lát? Látja, hogy előtte mendegél egy rettentő nagy puffony s az a rettentő nagy puffony színültig tele ropogós cseresznyével.

Hopp! — kiáltott Jancsi, — van nekem egy nadselű gondolatom! A puffony után szép csendesen mendegélek s ropogós piros cseresznyét edegélek

Hát ez igazán nadselű gondolat volt. Jancsiknak nem kellett pipiskedni, kényelmesen bele-belemarkolt a puttonyba, mohón tüntette el a ropogós piros cseresznyét. Hiszen, ha a puttony a saját

lábán mendegélt volna, pompásan sikerül a nadselű gondolat, de a puttony a Zsuzsi néni hátán mendegélt, s ez nem elég: mellette mendegélt, pórázon vezetve egy kedves kis kutyuska is.

— Vau! vau! — vakkantotta el magát a kedves kis szemfüles kutyácska s hirtelen-váratlan

fordulattal neki ugrott a falábnak, azaz, hogy nem is annyira a fa-, mint a huslábnak, a Jancsika lábacskaájának. Bezzeg, hogy Jancsika sem vette tréfára a dolgot: merész fejgrással a puttonyba ugrott!

— Hej, Szűz Mária, Szent József, mi történt! Ugyanakkor a kedves kis szemfüles kutyácska nagyot rándított Zsuzsa néni, amire Zsuzsa néni hátratáncorodott s tisztesség nem esik mondván: puttonyostól hanyatt vágódott.

De még egyéb is történt: A kedves kis szemfüles kutyácska diadalmasan tartotta szájacskájában az egyik falábat, amiből Zsuzsa néni nyomban megértette, hogy mi a teendő. Az volt a teendő, hogy kövér karjait húzza ki a puttony szija közül, szépen álljon talpra, aztán nézze meg azt a két kalimpáló lábacskaát, annál a két kalimpáló lábacskaánál fogva húzza ki Jancsikát és — „itt a faláb” gazdasszonykám, porolja ki Jancsikát!

Hát mind ez így szép sorjában meg is történt. Én pedig most egészségére kívánom mindazoknak a boldog városi népeknek azt a cseresznyét, amit ezen a szent napon a Zsuzsa néni puttonyából vásároltak . . .

(Kisbaczon.)

Elek nagyapó.

Beszélgessünk, cimborák.

— Második beszéd tárgy.

— Irta: K. BENDRE RÓZA.

A 28. számban felvett beszéd tárgyat már kimerítettük, jöjjön tehát a második beszélgetés!

Mielőtt ennek az újabb beszéd tárgynak mibenlétét elárulnám, előbb szeretettel emlékezem meg azokról a kedves cimborákról, akik hívásomra bekukkantottak hozzám és elmondták apró történetkéiket. — Igen, a két kis Tancos, a borzas Morcos, Kacagó, Fúrge, Jolánka, Eleven, Törekvő, Bátor, Egyenes, Szives, sőt még Edzett papa is azt bizonyították be az ő kis történeteikkel, hogy a gyermeklélek minden szépre, jóra kész. Ahol lehet, segítségére siet a gyöngének, szegénynek, amivel soha el nem muló örömet és emléket szerez nemcsak másoknak, hanem saját magának is. — Aki teheti, szerezzen, gyűjtsön magának minél több ilyen szép emléket!

Mivel most ismét itt vagytok körülöttem, nem váraillak benneteket sokáig, kimondom hamar, hogy miről is beszéljete.

Ugyanis a napokban nálam járt az én kedves Károly bátyám, akit már nagyon régen nem láttam. Amint benyitott, harsányan elkiáltotta magát:

— No, hugom, itt vagytok, ha már olyan nagyon hívtál!

— É-én?! — csodálkoztam erősen.

— Hát ugyan bizony ki más, ha nem te?

Vagy mi az ott a Cimborában, hogy: «jőjtek kicsik és nagyok?!»

Ránéztem a Károly bácsi szép fehér hájára s igaz melegség járta át a lelkem. Olyan jól illik ez a tisztaság, ősz cimborák a nevető, bizalmas gyermekfejekhez . . .

— Ha már így van, kedves Károly bácsi, parancsoljon velem!

Bizony, hugom, azért jöttem én most messze földről ide, hogy megkérdeztessem általa a kis cimborákat: *hogyan osztják be a napot, mivel töltik el az időt, hogy az testüknek, lelküknek hasznára legyen?* Még gombot is kötök a kérdés végére, hogy a gyermekeknek kedvük legyen a feleletésre.

— No, ezt a «gombot» igazán nem értem.

— Ugy gondolom én ezt, hugom, hogy aki a legegészségesebb feleletet adja a kérdésre, annak én az 1925. évre előfizetem a Cimborát s ő felelete fejében ingyen kapja azt meg. — Csak kötelességévé teszem az illető gyermeknek, hogy a lapot úgy őrizze meg egész életére, mint egy nagyon nehéz idő biztató mosolyát, embert meztől, nevelő csókját . . .

Lássátok, cimboráim, így hozta be ajtómon a véletlen a második beszéd tárgyat.

Tudja Isten, mostanában én is sokszor eltűnök azon, vajjon hogy is élnek, mit csinálnak a mi gyermekeink? Mikor tiltott csavargás-

ban kószáló, naplopó gyermeket látok, jaj, de fáj az nekem... Eszembe jutnak az én helyesen beosztott, munka- és szórakozással eltöltött szép gyermekéveim. És úgy óhajtom ilyenkor, hogy bár minden gyermek, még az is, aki mellett nincsen gondos, nevelő kéz, — magától érezne meg, hogy mi válik igazán javára.

No, cimboráim, elő a felelettel! Egyszerűen, természetesen leírjátok, hogy hány órákor keltek fel s a nap különböző szakaiban milyen testi és szellemi munkát végeztek olyat, amelyet muszáj s azonkívül mivel toldjátok meg a magatok jószántából. Tükör lesz majd az írásotok, amelyben mi, akiket ez érdekel, meglátjuk, mivé próbál lenni a jövő nemzedék.

A 28. számban leközölt névsor megmarad továbbra is, válogatottok belőle, de ragyapónak a felelettel együtt elkülditek a rendes címeteket is, mert ha döntésre kerül a sor, hogy kinek a legegészségesebb felelet, tudni kell, hogy a nyomtatott Cimborá kihez is induljon. Tehát: — szerencse fel!

(Nagyvárad, 1924.)

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Betűrejtvény.

— Beküldte: Kallós Jenő. —

& e e e e e e e
e e e e e
Szü e e e e e e e
e e e e e e e

Ókori felirat.

— Beküldte: Goldberger Ernő. —

A MIA MASEA ZTN EKI
VAND.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű, — csoko
ládából van.
Kapható minden
gyógyszertárban

A háziasszony kedvenc szappanja

a kiadóságában és tisztítóképeségében páratlan

Szarvas védjegyű Schicht szappan

Névrejtvény.

— Beküldte: Rosenfeld Miklós és Annus. —

RÓBERT, ANTAL, IMRE, MIKLÓS,
TAMÁS, GÉZA, ANDOR, TIBOR.

E nevek kezdőbetűi helyesen összerakva egy kis város nevét adják.

Számrejtvény.

— Beküldte: Bambach Viola. —

1, 7, 18, 2. Kutya faj.
10, 19, 20, 9. Fém.
4, 10, 3. Pompás ital.
1 — 20. Közmondás.

A verseny állása!

A Cimborá előfizetést gyűjtő versenyének feltételei szerint a Cimborá kiadóhivatala a lap minden egyes számában közölni köteles a következőket:

a) Mikor bocsájtott ki az első iv.

Az első iv kibocsájtásának kelte 1924. júl. 24.

b) Számszerint de név nélkül, hogy az illető szám lapzárta napján hány gyűjtőív érkezett vissza;

Visszaérkezett három gyűjtőív.

Jelen számunk zártának napja 1924. október. 12.

c) számszerint az illető gyűjtő nevének és lakhelyének feltüntetése mellett, hogy hány olyan gyűjtőív érkezett vissza, amely legalább 10 előfizetőt tartalmaz, akik egy évi előfizetési összegüket a Cimborá kiadóhivatalának beküldötték;

Gyűjtőív még nem érkezett vissza.

d) Hogy az illető lap zárásának napjától számítottan még hány nap van hátra, hogy leteljen az a 150 nap, amelynek esetén a versenyt, mint meddő versenyt le kell zárunk.

A verseny lezárásának napjáig még 70 nap van hátra.

A jelen számnak zárási napja 1924. okt. 12.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél a így a rejtvénymegfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bafanil Mici) u. p. Nagybaczon, (Bafanil Mare) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kélt, melyik évben s melyik hónap hán, adikán!

Feketeszárnyu madár kopogtatott be ablakom, jelentve, hogy egy kedves nagykarolyi unokám, Kiszely Gyurka, hosszas szenvedés után, ártatlan életének tizenegyedik évében, „a jó Isten hívására a mennyekbe költözött”. Egyike volt ő legszorgalmasabb levélíróimnak, feltűnő hosszú hallgatása, s ime, megvan a szomorú magyarázat: örökre elhallgatott. Őszinte részvételemet küldöm a bánatos szülőknél és nagyszülőknél s az elhunyt unoka egyetlen testvérénél, Blankának. Nektek pedig, nagykarolyi unokáim, azt üzenem, hogyha majd újra nyílik a virág s ellátogattok a temetőbe, ne sajnáljatok egy-két szél virágot a ti kedves olvasóársatoktól. — **Tamás Kató Szentanna.** Eddig csak Ancika hugod olvasta a Cimborát, s most te is kedvet kaptál az olvasáshoz és csodálkozni az ismerőseid, hogy mi örömet lelsz abban a „gyermeklapban”. Te azonban ezzel nem törődöl, hanem tovább olvasod az újságot s olvassa mindenki a családban és sűrűn fogsz levelet írni. Nyugodt lehetsz afelől, hogy szép társaságban vagy s nemcsak harmadik polgárista leányok olvasók a Cimborát, de V., VI. sőt VII. gimnazista diákok is, nem is beszélve a szülők ezreiről, és igazán szívből sajnálhatod azokat a magukat nagy-leányoknak képzelő polgáristákat, akik csodálkozni te rajtad. A gyönyörű Zsil-völgyét igen szépen írtad le, s ez meg is fog jelenni legközelebb. — **Tamás Ancika Szentanna.** Ha irtál és nem kaptál választ, ez azt jelenti, hogy nem kaptam meg a leveledet, mert én minden levélre válaszolok. Hogy Petrozsényban sokan olvassák a Cimborát, azt én már régóta tudom, mert sok levelet kapok onnan s általában a bányavárosokból. — **Székely Gabika Tusnád.** Te még csak négy éves vagy és anyukát kérted meg, írja meg nagyapónak, hogy jövőre a te nevedre címezze az újságot, mégpedig Tusnád-satra Örvendek, hogy örömmel hallgatód, mikor anyuka mesél a Cimborából, én meg ezután még nagyobb örömmel írom az apró unokáknak szóló meséket. — **Sonn Imre Petrozsény.** Csudálom, hogy még nem kaptad meg a cserkészkönyveket. Írtam a kiadóba, hogy azonnal küldje meg. A rejtvényeidből válogatok s ezután is szívesen látom rejtvényeidet. A Többsincs királyfit, ha van belőle még, kívánságod szerint, utánvétel mellett megküldi a kiadóba. Ha Isten éltet a jövő nyáron ellátogatok Petrozsényba és a bányavárosokba, mert ezt meg is ígértem Molnár Sándor bácsinak, akivel nemrég ismerkedtem meg Kolozsvárt. — **Simon Tusi és Béla Kolozsvár.** Új unokák vagytok, de már írtok nagyapónak, hogy a sok unoka között titeket is észrevegyegek. Hát észre is vettelek s be is fogadtalak unokáim seregébe. Sajnálattal olvasom, hogy Tusi nem járhat iskolába, mert már két éve fáj a lába, viszont örömmel olvasom, hogy sok szép könyvet olvas, szeret tanulni és különösen nagyapó krónikájának olvasásával gyarapítja ismereteit. Te, aminél látom, már V. gimnazista vagy, a kolozsvári református kollegiumban s helyesíráson eddig éppenséggel nem látszik, hogy közepes tanuló vagy, ami különben nem baj, csak maradj mindig jó közepes tanuló. A kiadóba címetek a 24., 25. és 38. számot s egyben ezután nem az Egyetem-utca küldi az újságot, hanem a Str. Gh. Cosbuc No. 5. alá. **Bágya András, Vajdahunyad.** Már rég meg akartad köszönni, hogy leveledre válaszoltam, de a sok tanulni-való miatt elmaradt a levélírás. A Cimborá olvasására azonban mindig jut idő. Ha most nem vehetsz részt a beszámoló pályázatban, remélem, a jövő évben részesítesz. A két végű szavak sorra kerülnek. — **Vajda Agnes és Perdi Vilma, Zabola.** Annak igazán örvendek, hogy ti, a zabolai árvaház növendékei, annyira szerettétek a Cimborát. És annak is, hogy a földből mindent kiszedtetek és a zöldséget el is rakjátok. Most meg Kézdivásárhelyre mentek, hogy ott megtanuljátok a harisnyát

kötni gépen. Jól esik olvasnom, hogy nagyon vártok Zabólára s mondanom se kell, hogy szeretném látni és megcsókolni az én árva unokáimat. — **Nagy Irénke, Nagyvárad.** Az első betűket is, amit papírra vetst, nagyapónak írod, de mert nagyon nehezen megy az írás, apuka fogja a kezdetet, de a te gyermekszívednek a szeretete szólal meg minden szavamban. Ugy szeretnél levelezni nagyapóval és bizol az Istenben, hogy majd megtanulsz írni, s ha Ő benne bizol, meg is tanulsz. Valóban sokkal tartozol a te jó szüleidnek, hogy már akkor megrendelték neked a Cimborát, amikor még olvasni nem tudtál, csak a képekben gyönyörködtél, szüteid meg felolvasták neked az apró meséket és verseket. Nagyszüleid is igen szeretik a Cimborát és te mindig elviszed nekik, mert a nagymamád is igen szereti Elek nagyapót, merthogy sokszor megsíratta a könyveit. A szülei szeretetéről, a szép piros almákról és a szülei házról sok könyvemben írtam, s így nem tudom hamarosan, hogy melyik könyvre gondol a nagymamád, de ha majd Pestre megyek, utánaézek, mert Kisbaczonba igen kevés könyvem jutott le. Ha a Többsincs királyfit előadják Nagyváradon, akkor újra elmegyek s már előre örvendek a találkozásnak. A kéttagu szavak sorra kerülnek. — **Jakab Laci, Csikszereda.** Amiótt nem írtál olyan hosszú időn át, mert a nyáron dolgozni jártál a vasúthoz, szeptemberben pedig a mezőn és a kertben dolgoztál a testvéreiddel. Ez nagy dicséretre válik s igazán nem haragszom, hogy nem írtál a nyáron. A gimnázium negyedik osztályába jársz s azt írod, meglehetősen nehéz a tanulás. Nehéz bizony, de hiszem, hogy megvan benned az erős akarat és kitartás s hamarosan leküzdöd a nehézségeket. Örvendek, hogy a könyv annyira tetszett neked és sokszor elolvastad. Ha Csikszeredába megyek, már pedig oda elmegyek, mert ott egy igazi unokám is van, remélem, találkozunk. — **Bartnyik Emma és Béla, Szászrégen.** Az írástokkal igen meg vagyok elégedve s még jobban meglennék, ha megfejtés mellett levelet is írnátok. A rejtvény jó. — **Sternád Ferenc, Sárbogárd.** Épenséggel nem látok „okvetlenkedést” abban, hogy irsz nekem, sőt igen örvendek, ha minél gyakrabban irsz. — **Márton József, Sárbogárd.** Újabbán küldött verseidet is elolvastam. Figyelemreméltó szárnypróbálgatások, de még járattan vagy a verselésben. Majd járatos leszel, ha megtanulod a versírás szabályait. — **Leitner Veronka, Déva.** Megkaptam a beszámolódat, s már is jelezhetem, hogy igen érdekes és tanulságos a te utazásod — **Laczkó Ilonka, Pistu és Nuszi, Kijénfalva (Csikmegye).** A kiadóba címetek a 38. számot, én pedig örömmel látalak unokáim seregében. — **Láng Endre, Szilágysomlyó.** Valóban, jobb szeretem, ha tintával és nem ceruzával írtok, de szívesen megbocsájtom a ceruzával való írást, mivelhogy a tintátok kifogyott s vasárnap lévén, nem vehettetek tintát. Sajnálom, hogy nem jöhettél el Szatmárra, mert a vidékről is több unokám bejött a Többsincs királyfi előadására. A folytatásos meséknek az elejét csak úgy olvashatod, ha az első évfolyamot megrendeled. A kéttagu szavak és rejtvények sorra kerülnek. — **Kun Jancsi, Temesvár.** Ugyanezt üzenem neked is. — **Kiss Irma és Ida, Szék.** A beszámolóval nem késtelek el. — **Fejér József, Zilah.** Levelezőlapját továbbítottam a kiadóhivatalnak, az értesíti, hogy mennyibe kerül a hirdetés, ugyszintén értesíti a Vasárnapi Újság kiadóhivatala is. — **Keitner Erzsébet, Nagyvárad.** Őszintén sajnálom, hogy azért nem írtál többet, mert anyukád beteg volt. Remélem, már meg is gyógyult a te jó anyukád s legközelebb hosszabb levelet kapok tőled. De jólesett ez a néhány sor is, mert csupa jó kívánsággal van tele. — **Berezky András, Egrestó.** Várom a te eredeti novelládat, majd megírom róla a véleményemet. Az „Alsók a város” című versnek Virsik Mária az írója s csak tévedésből maradt ki a neve. Rejtvényeid jók. — **László Gyula, Székelyhid.** Sok dolog volt a nyáron a ház körül, hol édesanyádnak, hol édesapádnak segítettél, de már le is szüreteltetek s újra van idő a levélírásra. Majd gondom lesz a kívánt emléktárgyra, de e pillanatban igazán nem tudom, hogy mit küldjek az én hűséges unokámnak. — **Roseth Bella, Halmi.** Nemcsak te örültél a válasz-

nak. De veled örültek a szüleid is. Hogyne örültek volna, hiszen a gyermek öröme a szülők öröme is. Hiszem neked, hogy nemcsak a képről szeretnél nézni engem, de szeretnéd, ha a ti kis községekben is lakhatnál. El is repülnék én hozzáatok és minden kis faluba, ahol unokám van, csak szárnyam volna, de hajh, nincs szárnyam, a vasuton való utazás pedig igen fáradtságos. — **Vági János, Szatmár**, Ha nagyon örüllél annak, hogy Szatmárra megyek, ez az örömed nem volt hiábavaló. Mondhatom, felejthetetlen szép napokat töltöttem Szatmáron s alig-alig tudtam megvalni a várostól, ahol végtelen nagy szeretettel talá koztam. — **Léb Rózsi, Zoltán és László, Parajd**. Rengeteg sok a rejtvény, ne csodáljátok hát, ha a titek még sorra nem kerültek. Legyetek türelmesek, mert a türelem rózsát terem. A Tükör megfajlású rejtvény régi jó ismerős. — **Scheidl Anna, Vulkán**. Vona-ton jártok a petrozsényi iskolába, te és két testvéred s ez rengeteg sok pénzbe kerül. Hát még a tankönyvek. Bizony nem csodálom, ha nehezen külditek be a Cimbora árát. A kiadóbaísi bizonyára haladékol ad nektek, méltányolván, hogy születek mily nagy áldozatot hoznak éretletek, s egyben a te nevedre fogja küldeni ezután az ujságot. Ha a leveledben jelzett lájképet megkapom, megírom a véleményemet, ami meg az írásodat illeti, csak írnál mennél többször nagyapónak s majd meglátod, hogy megszépül az írásod, amelylyel különben most is meg vagyok elégedve. Az ígért fényképnek előre is örvendek. — **Bagoly Pista és Béla, Hosszuaszó**. Örömmel olvastam szép kerekpétűs leveleteket, csak azt csodálom, hogy Annuska még nem írt. Uglátszik, ő most egyebül tanul. Tolmácsoltjátok meleg üdvözléteimet születeknek és a nagymamának. — **Asztalos Judit, Nagyenyed**. Mire ezt az üzenetelem olvasod, már ott is voltam Nagyenyeden s bizonyosan személyesen is megismerkedtem veled, egyik leghűségesebb unokámmal. — **Gámán Ellus és Zoltán Marosvásárhely**. Ti valóban nagyszerű munkát végeztek, amikor hetvenhét kéltágu szót hoztatok össze. Majd sorra kerülnek. — **Fischer Hedvig, Marosvásárhely**. Csaknem egy évig súlyos beteg voltál, aztán utána kellett pótolni az elmulasztott iskolai tanulást, amiatt nem írtál, pedig alig vártad, hogy tudtára adjad nagyapónak, hogy egyik legrajongóbb unokáit közé tartozol. Legnagyobb élvezeted, ha napi tanulásod és kézi munkád után a Cimbórát olvasod. Örömmel látlak unokáim seregében, nemkülönben Zita hugodat is s remélem, ezután szorgalmasan írsz nekem. — **Herskovits Irén és Ernő, Vulkán**. Intézkedtem, hogy ezután mindkettőtök nevére küldjék az ujságot. Arról, hogy a 130 leu mely hónapra szól, a kiadóbaísi fog értesíteni, megjegyezvén, hogy a jelzett összeget én nem kaptam s így valószínűleg, igen helyesen, a kiadóhivatalnak küldtetek el. — **Kárpáti Irénke, Arad**. Amiall nem írtál az elmúlt két héten, mert október 3-án jöttetek be a szőlőből és nagyon elfoglalt a „kipakkolás”. Amint látom bánt léged, hogy bár több mint egy éve járatos az ujságot, csak háromszor kaptál választ, pedig ez azt jelenti, hogy vagy nem kaptam meg minden leveledet, vagy csak háromszor írtál olyan levelet, amelyre válaszolnom kellett. De azt hiszem, hogy többször kaptál te választ, csak nem számoltad jól össze. A kétvégű szavak sorra kerülnek. — **Módy Misi, Vilma és Baba, Petrozsény**. Apukátok megszerezte nektek azt a kedves örömet, hogy amíg nyaralni voltatok a Dunántulnak most Jugoszláviai részén, megrendelte nektek a Cimbórát. Most, hogy hazajöttetek, elhatároztátok, hogy irtok nekem, még pedig külön-külön, de ez nem sikerült, mert Misi-nek az önképzőkörbe kellett menni zene és szindarabpróbára. Jól van ez így is, ha együtt írtatok levelet, mert ebből az egy levélből is látom, hogy mennyire szerettek s hiszem, hogy sűrűn kapok tőletek levelet ezután külön-külön is. Ugy nyen! — **Rafael Klárka, Bölön**. A beszámolórol nem késtél le, szüleidnek tolmácsold viszontüdvözlételem. — **Szalay Judith, Borsa**. (Pozsony-megye.) Már-már azt hittem hogy egészen megfellekedtél rólam s most egyszerre két levelet kapok tőled. Nem is gondolod, hogy mennyire örültem a két levélnek, amelyből megtudtam, hogy a várva-várt Mariska néni az ő kislányával, Rékával Kézdivásárhelyről meglátogatott titeket, de Évikét már

nem vihette magával erre a hosszú utra, mert szegényke már a tavasszal sokkal hosszabb utra ment: felszállt az angyalok közé. Most ti is készültök, hogy meglátogatjátok Mariska néni Kézdivásárhelyen s ugyanakkor meglátogatjátok nagyapót is Kisbaconban, Mondanom se kell, hogy nagy örömmel várlak titeket, de előre figyelemztetek, hogy a téli hónapokban Budapesten leszek, bár gondolom, hogy ilyen hosszú utra ti sem indultok télen. Édesanyádnak és nagymamádnak tolmácsold üdvözlételem. **Neubauer Károly Arad**. Megkaptam a beszámolódat, amely, ugy látom, épp oly tanulságos, mint volt a tavalyi. Nagy örömet szerezél nekem azzal a vallomással, hogy a Cimbórát az első évfolyam első számától kezdve oly tiszta szívvel és lelkesedéssel olvasod, hogy ebben senki felül nem mul léged. Elhiszem ezt neked, mert erről már amugy is meggyőződtem. — **Weisz Lici és Magdus Petrozsény**. Megtálatátok, hol van a molnár bácsi a képen, de kár volt kivágni a képet az ujságból, mert ezt anélkül is megmutathattátok volna. Most már csonka lesz az ujságnak ez a száma, s félek, hogy majd megbánjátok. Egyébként szeretettel látlak unokáim seregében. — **Kiss Magda Kolozsvár**. Intézkedtem, hogy november 1-től az ujságot Györgyfalvi-ut 23. sz. a. küldték és pedig: nem Margit, hanem Magda névre, mert a pénzbeszedő tévedésből Margitot írt Magda helyett. Intézkedtem arról is, hogy az általad szerzett új előfizetőnek, Horváth Mancikának, akinek a címe: Szentlélek-utca 3. sz., megindítsák az ujságot. Igen szép tőled, hogy terjeszted az ujságot, mert ez azt jelenti, hogy szereted és akarod, hogy más is részesüljön a Cimbora lelki táplálékában. — **Ifj. Szappanos Gyuszi Temesvár**. Ócsike könyvéből az első sorozat jelent meg, s legegyszerűbb, ha egyenesen a Cimbora kiadóhivatalánál, Szatmáron, rendezed meg. Rejtvényeid igen könnyen megfejthetők, nehezebbeket eszelj ki. — **Vermes Kató Dicsőszentmárton**. Nagy szeretettel csüngsz a Cimbórán, valóságos ünnepe van, amikor megérkezik. Nagy örömmel olvasom ezt, mert a te szereteted is amellet bizonyít, hogy nemhiába szenteltem minden napomat a Cimbórának. A rejtvényed jó, de szeretném, ha más megfajlású rejtvényt küldenél. Messze elkerüljétek azoknak a nevének, akik a világháborúnak s ezzel tenger nyomorúságnak okozói voltak. — **Gerő Bertalan Szatmár**. Szatmárról hazajövet kaptam meg a beszámolódat, amelyet kassai tartózkodásodról írtál. Örvendek a beszámolódnak, de örvendek annak is, hogy személyesen megismerheltem egyik leghűségesebb unokámat. — **Tátray Barna Nagyvárad**. Megkaptam a te beszámolódat is s vele az „adjon Isten jó reggelt” is. Természetesen, mi lehetne más a válasz: adjon Isten minden embernek. — **Lánckor Jolánka és Józsi Csikszerdá**. Alig várjátok a Cimbórát, mert különösen a nagyapó üzenet szeretitek olvasni. Es most csak annyit írtok, hogy szívből üdvözlitek és csókoltjátok Elek nagyapót. Rövid a levél, de sokat mondó. Am remélem, hogy kapok tőletek hosszabb levelet is s abban is benne lesz a mindennél többet érő szeretet.

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Fejér József Zálau. Hirdetését a 45. számban közöljük. Egyszeri közlése 40 lei, minden további közlése ugyanannyiba kerül.

Horváth László Ditró. Közölje velünk, hová járt eddig részére a Cimbora. Írja meg a ditrói pontos címét is (utca, házszám).

MEGJELENT!

MEGJELENT!

ELEK NAGYAPÓ KÉPES NAPTÁRA

AZ 1925 ÉVRE.

A legjelesebb erdélyi íróktól elbeszélések és versek.

Megrendelhető ÉGETO ÁRPÁD nyomdásznál,
BARAOLT-BARÓT.
ÁRA 20 LEU

PURGO BAYER

LEGSZEBB KLISÉKET
LEGJOBB
LEGOLCSÓBB

a kolozsvári Minerva R.-T. cinkografiai műintézte készíti.
Megrendeléseket fel-
vész a központi iroda

CLUJ-KOLOZSVÁR
Str. Regina Maria 1.

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

FÜRDŐSZAPPAN

világhíres

BERSON

GUMMI SAROK
ÉS GUMMITALP
a legjobb anyagból
MINORBI MABKA